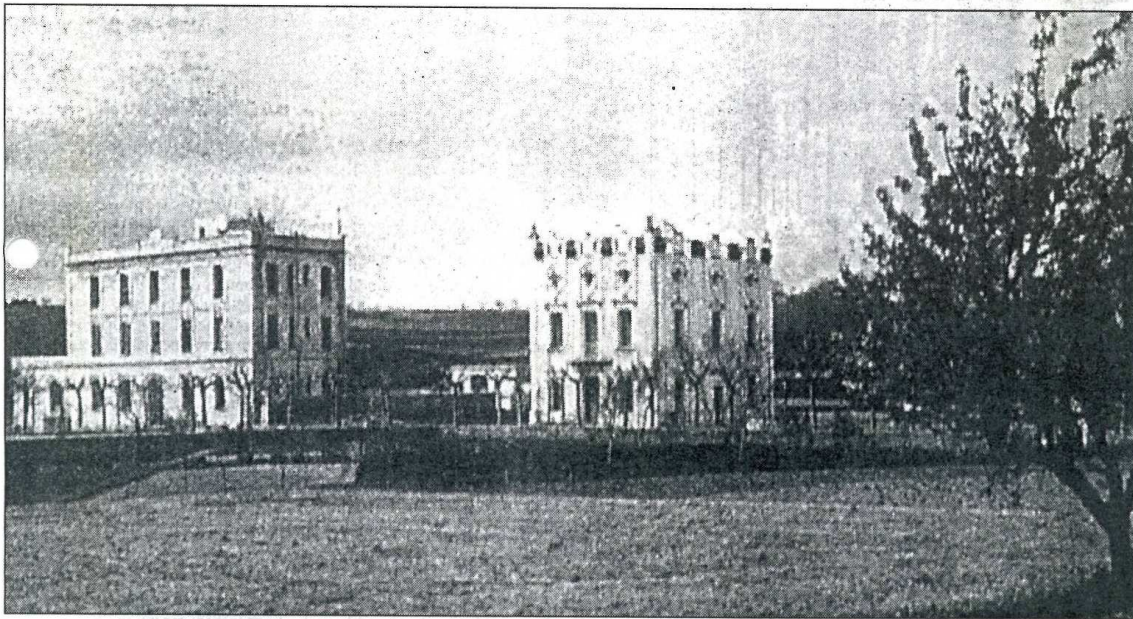

PUNT DIVERS

SOCIETAT

Una imatge antiga del centre de Caldes de Malavella.

125 interns, 54 professionals i una quinzena de religioses celebren aquesta tardor el 50è aniversari de la creació del centre Nostra Senyora de Montserrat de Caldes de Malavella, la primera residència d'acollida de discapacitats psíquics documentada a Catalunya. Coincidint amb l'aniversari, la institució psicopedagògica està remodelant part de les seves instal·lacions, que ocupen més de 10.000 metres quadrats.

De Sant Boi a Caldes de Malavella

El centre Nostra Senyora de Montserrat atén discapacitats psíquics des de fa 50 anys

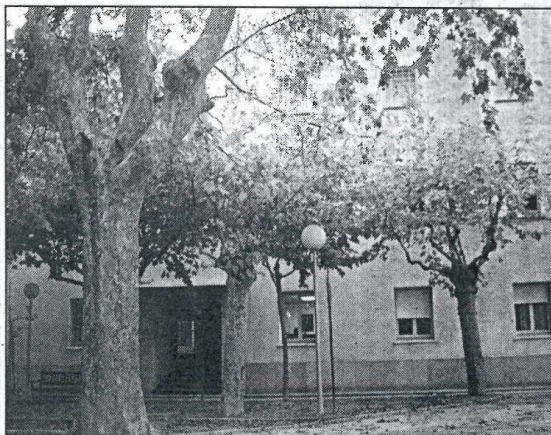
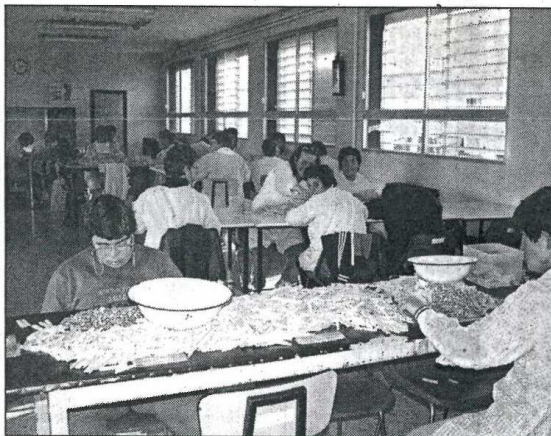
IRENE CASELLAS

■ **Caldes de Malavella.**— L'octubre de l'any 1947, dues monges de l'orde de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor, que en aquella època atendien els interns al psiquiàtric de Sant Boi de Llobregat, a Barcelona, van decidir establir una comunitat a Caldes de Malavella i van comprar l'antic Col·legi de Sant Josep Cluny, al final de la Rambla Recolons de la mateixa població selvatana.

Les monges van considerar que el psiquiàtric de Sant Boi de Llobregat no era el lloc més adient per atendre una vintena de nenes que estaven afectades per discapacitats psíquiques —llavors se les anomenava genèricament oligofrèniques— que tenien poc a veure amb els malalts mentals. D'aquesta manera va néixer la primera residència d'aquest tipus donada a Catalunya, segons explica l'administrador actual del centre, Xavier Condom.

El nombre de persones que eren ateses en aquest centre va anar augmentant amb els anys fins arribar a més de dos-cents durant la dècada dels anys setanta. Va ser en aquella època quan també es van començar a signar els primers concerts amb les diferents administracions, bàsicament amb la Diputació de Barcelona.

«Durant molts anys, les internes procedien de les comarques de Barcelona i no va ser fins que el govern de la Generalitat es va fer càrrec de les competències en l'atenció als discapacitats que es va decidir atendre persones gironines i especialment de la comarca de la Selva», recorda Condom. Fins fa tres anys, el 1994, a part de ser residència, la comunitat també funcionava com a escola d'educació especial. Posteriorment, com que la xifra de nens i joves amb discapacitats s'ha

Dues imatges de l'actualitat, a dalt un dels tallers, i a baix de l'exterior de l'edifici. Fotos: IRENE CASELLAS.

anat reduint, aquest servei va acabar per desaparèixer.

Actualment, el centre acull 125 discapacitats, setanta-set profunds

i la resta amb diferents graus de disminució. Per aquest darrer grup funcionen una sèrie de tallers ocupacionals que tenen un ob-

jectiu més terapèutic que productiu. «Al taller fan activitats que estan al seu abast, com muntar pines i pulir peces de plàstic. Evidentment els guanys són mínims i és una llàstima que fins ara no hàgim aconseguit mai una subvenció per part del Departament de Benestar Social de la Generalitat», hi afegeix l'administrador.

Voluntaris

L'equip professional d'aquest centre de Caldes està format per cinquanta-quatre persones, més una quinzena de monges, i el centre disposa d'unes instal·lacions molt completes, amb una pista poliesportiva, una piscina, un gimnàs, i fins i tot un cinema.

També hi col·laboren vuit voluntaris, bàsicament noies joves estudiantis. «La feina dels voluntaris és molt important a totes les comunitats de les Germanes Hospitalàries, per aquest motiu funciona una associació d'àmbit estatal que els ofereix suport de diferent tipus, com per exemple una assegurança obligatòria», tal com explica Immaculada Vicens, ATS i coordinadora del grup de voluntàries de Caldes de Malavella.

La tasca d'aquest grup és de suport i no pot ocupar cap lloc de treball d'un professional, però tot i això la seva tasca està considerada molt valuosa. «Ara s'està intentant donar uns aires nous al voluntariat, perquè sigui un compromís seriós i continuat», indica Immaculada Vicens. Les voluntàries del centre es dediquen sobretot a ajudar en el menjador i durant les sortides i les excursions. «També es molt important —afegeix la coordinadora— la companyia que fan als interns que han perdut la seva relació amb la família».